

РЕШЕНИЕ

№ 5650

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5694** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 18443 от 23.06.11.2020г. по описа на Административен съд София-град, подадена от Авиокомпания [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1540, р-н С., [улица], чрез младши юрк. Ц. К. срещу Решение на Софийски районен съд /СРС/, НО, 14-ти с-в, постановено по н. а. х. д. № 21050/2017г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 92/09.10.2017г., началника на Гранично полицейско управление – С. при РДГП – Аерогари при ГД "ГП" – МВР, с което на касатора на основание чл. 51 от ЗЧРБ е наложено административно наказание- имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лева, за извършено нарушение на чл.20, ал.1,т.1 вр. с чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

С жалбата се релевират касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Поддържа се, че при издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения – липсва точно и изчерпателно описание на фактическата обстановка. В допълнение се изтъква, че процесният АУАН не е съставен в присъствието на представител на дружеството, с което е нарушено правото му защита. Касаторът твърди, че лицето, посочено в НП не е пресичало външна граница на ЕС, поради което

не му е била необходима виза – в подкрепа на това е цитирана разпоредбата на чл. 22 от Регламент (ЕС) 2016/399, съгласно която – вътрешните граници могат да се преминават на всяко място, без да се извършава гранична проверка на лицата, независимо от тяхното гражданство. С оглед на това счита, вмененото нарушение не е доказано по несъмнен начин и неоснователно на дружеството е наложена имуществена санкция. С тези мотиви моли съда да отмени атакуваното съдебно решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени НП.

При проведено открито съдебно заседание по делото касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - Гранично полицейско управление – С. при Регионална Дирекция „Гранична Полиция Аерогари“, редовно призован, не се представлява по делото. Не дава становище по жалбата. Депозирани са молба от 21.09.2020, с която се излагат доводи по същество на спора. Счита първоинстанционното решение за правилно и като такова моли съда за неговото потвърждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна, а решението на СРС за валидно, допустимо и правилно, и като такова счита, че следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка: На Авиокомпания [фирма] след извършена проверка е съставен АУАН № 85/24.07.2017г., за установено нарушение по чл.20, ал.1, т.1 вр. с чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Срещу АУАН в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не са депозирани писмени възражения.

Административно-наказателното производство приключило с издаване на процесното НП, с което на касатора на основание чл. 51 от ЗЧРБ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева, за извършено нарушение на чл.20, ал.1, т.1 вр. с чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, като фактическите констатации отразени в АУАН, изцяло са възпроизведени от АНО.

За да потвърди НП в оспорената му част, от правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН, респ. издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а вменените нарушения се явяват доказани по несъмнен начин.

Така постановеното решение е правилно.

В АУАН и НП извършеното деяние е описано ясно, точно и непротиворечиво, като изрично са посочени разпоредбите, под които е подведено деянието, съставляващо

административно нарушение, което в достатъчна степен дава възможност на нарушителя да разбере административнонаказателното обвинение и да организира адекватно защитата си срещу него и наложеното му наказание.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на касатора, че АУАН не е надлежно предявен на упълномощен служител на авиокомпанията. Видно от АУАН, същият е подписан от Л. Д., на длъжност „деловодител“ в дружеството-касатор. По делото пред СРС е приложено Пълномощно (лист 32), с което същата е упълномощена да представлява [фирма] пред АНО с право да получава актове за установяване на административни нарушения и наказателни постановления.

Неоснователно е оплакването на касатора за нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените по см. на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, което да е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство следва да бъдат приложени. В обстоятелствената част на процесното НП са описани съществените обективни елементи, които са сред задължително предвидените в състава на нарушението по чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ – гражданин на А. е без валиден документ за пътуване и не отговаря на условията за влизане в страната по чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ във вр. чл. 6, ал. 1, б. "а" от Регламент (ЕС) 2016/399, а превозвачът не е изпълнил задълженията си да провери това обстоятелство.

Неоснователно е твърдението на касатора, че притежаваното от гражданина на А. документ за пътуване на бежанец, валиден до 09.12.2015г., пристигащ от Франция дава право свободно да влезе в Република България без да се изисква граничен контрол от българските органи, както и че директните полети между летища на две държави-членки на ЕС са вътрешни. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че Регламент (ЕО) № 562/2006 па Европейския парламент и на Съвета за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) е отменен с Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). Съгласно чл. 2, т. 1 - 2 от Регламент (ЕО) № 562/2006 (т. нар. Кодекс на шенгенските граници), „вътрешни граници“ са общите сухопътни граници, включително реки и езера, на държавите-членки и летищата на държавите-членки за вътрешни полети, а „външни граници“ са сухопътните граници на държавите-членки, включително реки и езера, морски граници и техните пристанища, речни пристанища и езерни пристанища, доколкото те не представляват вътрешни граници. Аналогично разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/399 дава дефиниция за вътрешни граници: а) общите сухопътни граници, включително реки и езера, на държавите членки; б) летищата на държавите членки за вътрешни полети; в) морски, речни и езерни пристанища на държавите членки за редовни вътрешни фериботни превози. Като външни граници са определени тези граници, които не са вътрешни - чл. 2, ал. 2. Систематичното и логическо тълкуване с оглед целта на регулираните отношения води до извод, че под вътрешни граници на държавите членки се разбират границите в Ш. пространство, към което Република България не принадлежи.

Наложената имуществена санкция законосъобразно е определена, съответстващата на извършеното административно нарушение, в предвидения в санкционната норма минимален размер, поради което пред съда не стои въпросът за неговото редуциране.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон, поради което е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, Шестнадесети касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.01.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-ти с-в, постановено по н. а. х. д. № 21050/2017г., Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.